

KARITÁSZ BESZÁMOLÓ (2016.08.08.)

Tóni atya a megbeszélést imádsággal nyitotta meg, majd köszöntötte a tagokat, amelyben hálaadással köszönte meg az Égi-eknek, hogy a Karitás csoport létszámát melegsívű segíteni vágyó önkéntesekkel gyarapította. Beszél az önkéntes munka szépségéről, céljairól, azon személyekről, akiket elsősorban a Karitás csoportunk támogatni, illetve segíteni szeretne. Nyitóbeszéde után a csoportvezető vette át a szót.

Beszélgettünk a fedél nélküliek helyzetéről, hogy az állam részéről milyen fajta alapellátásra jogosultak. A témát azért is fontos, mert kérdésként merült fel, mennyiben vagyunk felelősek irántuk és milyen segítséget nyújthatunk számukra. A Karitás csoportok lehetőségei korlátozottak, hiszen nem rendelkezünk szálláshellyel, mosási-, valamint étkeztetési lehetőséggel és nem tudunk állami bejelentéssel munkát biztosítani a rászorultak számára. Természetesen, nem kell elmennünk egy hajléktalan mellé sem, ha úgy ítéljük meg, hogy segítségre van szüksége, hiszen egy kedves szó vagy egy számára megfelelő intézménybe való irányítás is segítség lehet számára. Érdemes tudnunk, hogy az utcai szociális munkások rendszeresen látogatják az utcán élő személyeket és mivel nehéz rávenni őket a szállóba való beköltözésre, takarókkal, élelemmel és minden más hasznos eszközzel segítik őket. Az alapellátás, mint témakör zárása után rátértünk a napjainkban minket felkereső, segítséget kérő személyekre. Esetkezelést, ill. a kliensek megismerését követően felosztottuk egymás között, ki miben tudna nekik segíteni.

A csoporton belül felosztottuk a feladatokat a kliens igénye szerint: egy néninek vásárlásban segítünk, idős látássérült bácsinak a postáját nézzük át és bediktáljuk az aktuális (közművek) óra állását, egy kerekese székese néni, ha szüksége van rá, orvoshoz kísérjük. Nemrég adományba heverőt ajánlottunk fel egy földön alvó beteg néni, aki sikerült egy folyamatban lévő jogtalan végrehajtást a hatóság fele jelezni. A jogtalan végrehajtást az állami hivatal nagy erővel igyekszik semmisé tenni.

Aktuális program: Augusztus 20-i körmeneten 4 fő önkéntesünk képviseli a plébániánkat, amelyhez továbbiakat is várunk!

Karitás csoport felhívása: Szeretnénk egy használt, de még üzemelő mosógépet szerezni egy oxigénpalackon élő idős néni, aki szerény körülmények között egy szobás lakásban él két kis unokájával, akiket ő nevel egyedül. A néni, aki van egy rossz automata gépe, annak javítása is segítséget jelenthetne számára. *Manapság nehéz időket élünk, ezért ha bajban van, csak hívjon minket bátran! Ha kéri, nagy szeretettel szívesen segítünk!*

Atya az önkéntesek munkájához Isten támogatását, sok örömet s egészséget kívánt, majd imádsággal zárta a megbeszélését!

Varga Éva

NEMZETKÖZI MISSZIÓS TÁBOR 2016

A Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái Missziós Mozgalom idén hazánkban tartotta 3hetes táborát, melyre Kolumbiából, Mexikóból, Dominikai Köztársaságból, Angliából, Spanyolországból, Olaszországból, Franciaországból, Belgiumból és Magyarországról érkeztek résztvevők. Ezt a tábor minden évben megrendezik Ajofrínban (Spanyolország, Toledo), ahol a Mozgalom Szemináriuma található. Idén a Krakói Ifi Találkozó előtáborához alkalmasnak bizonyult Magyarország. Ugyanakkor missziós tábor volt, mert az evangelizálás volt a fő.

Mit tehet 19 fiatal, akik Jézus tanítását akarják továbbadni, bár maguk sem beszélnek egy nyelvet, különböző kultúrákból érkeznek, és a világ többi fiataljához hasonlóan élnek életüket? Egy vágyuk mégis megkülönbözteti őket: 3 hétre felfüggesztették világi vágyaikat, azért hogy egy nagy találkozásra engedjék ma-

gukat felkészíteni. Lássuk, hogy korunk technokrata titánjai milyen áldozatot hoztak a misszió sikeréért a tábor ideje alatt.

Első helyen említem, hogy értelmükkel belátták, hogy a misszió főszereplője nem az ember, hanem Jézus Krisztus és a Szentlélek, akik az Atya akaratát teljesítik. Ehhez pedig időt kell köztük tölteni. Megértették, hogy - bármilyen okosak is - a telefonok akkor sem tudnak misszionálni, mert ahhoz bensőséges, személyes kapcsolat szükséges már a kezdetektől. Ezért képesek voltak minimálisra csökkenteni (napi 15 perc) a telefonhasználatot. Mi került a megmaradt időbe? - a három "napi" mise, szentségimádás, rózsafüzér, s a zsoltárok imádkozása reggel és este, váltakozó nyelveken, hol spanyolul, hol angolul, olaszul és magyarul. Így került az Úr Jézus, és örömmel Oka, Szűz Mária a középpontba, hogy rajtunk szolgálkon keresztül Ők végezzék el munkájukat.

Első hét a Józsefvárosban: meghívók készítése, majd utcák, terek, foci pályák látogatása a környéken csapatokra osztva. A meghívó a hét végére szolt egy színdarabra, agapé keretében. Mindezzel a fiatalok készültek, leküzdve a nyelvi akadályt. A darab pedig az Irgalmas Atyáról és tékozló fiáról szolt. Lelkesedéssel, derúval, egységben született meg. Aki látta, tanúskodhat: nem a profizmus, hanem maga a szeretet, amellyel készült volt az, ami nagyvá tette. Az eredmény pedig? Majdnem semmi. Szombat délután és a vasárnap délelőtti mise utáni két előadáson összesen 8 ember jelent meg, közülük kettő fiú (nem több) a több tucat közül, akiket a terekről hívtunk meg hét közben, míg a többiek a Plébánia közösségét képviselték.

Nagy nevelő a mi Urunk. Egész héten halásztunk és... és mégsem szegte kedvét egy fiatalnak sem a nagyobbik rész érdeklensége. Egy hét alatt valódi testvériséggé forrtak a fiatalok úgy, hogy - lássuk be - e hét alatt semmi olyan érdekfeszítő esemény nem történt, ami a ma fiatalját lázba hozta volna, nem vettünk részt fesztiválon, nem voltunk csúszdaparkban, sem a csodák palotájában és még sorolhatnánk. Csak egy esztergomi kiránduláson vettünk részt, hogy megtekintsük a város és a Dunakanyar nevezetességeit: nem nevezhetjük tipikus ifi programnak, igaz? A második hét az Ormánságban, Máriagyűdön és Tésenfán telt. Országunk egyik legszegényebb részére utaztunk el. Programunk annyiban változott, hogy előre megbeszélte munkákat végeztünk el a faluban: erdősáv tisztítást, kerítések csiszolását, festését, kertek rendezését stb., vagyis erős fizikai munkát majd' 40 fokos tűző napon. A többi program megmaradt a mindennapok tartószlopának, tehát Tésenfal lakossága találkozott ezzel a nemzetközi csapattal, amelyik vidám, és a forróságban is odaadón dolgozik, közben végigjárja a falut, hogy a hétfőre meghívja a rövid színdarab bemutatására, miközben mindennap misén ünnepel (átlagéletkor 16-17 év!), ünnepli a Legszegeesebb Oltáriszegeeseget és a Szűzanya pártfogását kéri rózsafüzérrel a kezében. Itt kevesek kivételével az egész falu eljött, kicsik és nagyok (kb. 60 fő), és olyan bográcsos pörkölttel remekelt a falu, amellyel kimerített minden kulináris élvezetet - származástól függetlenül. Különösen megtisztelve éreztük magunkat, hogy a falu református presbitere is részt vett a rózsafüzér (!) imádságon felekezettük több tagjával együtt. Milyen szépen válaszolt a falu a mi egyszerű és szegényes jelenlétünkre akkor is, mikor részt vett a Szűzanya szoborral végzett körmeneten is! Deo gratias!

Hétfőgőn utazás hazafelé: esti strandolás a Balatonban, Tihany megtekintése, s készülődés a nagy útra, az Ifi Világtalálkozóra Krakkóba, ahol már nem történt semmi különös ezekhez képest... minderről már szólnak a tudósítások.

Bakonyi Gábor

EGY ESZTERGOMI KIRÁNDULÁS LENYOMATA

Calcuttai- nekünk és sokaknak már most Szent - Teréz Anya Nővérei közül J. nővér körbejárt a Tömő utcai ebédlőben, és az önfelédten eszegetőket végigkérdezte: „Ki óhajt 6-án /szo/ busszal, Esztergomba kirándulni?” Akik jelentkezünk, perccen belül kaptunk egy-egy levelezőlapot, amely St. Jenny festményét: „A tékozló fiú”-t ábrázolta - milyen finom humor -, gondosan ráírva a találkozás időpontja.

Kicsit elhúzódott az indulás, majd szemerkélő eső. Útközben a budai hegyek tetején még bolyhos felhők ültek, ám egyre biztatóbban világosodott, naposodott. Tóni atya idegenvezetőket leköröző, érdekes, gazdag tényanyagú áttekintést, tájékoztatást adott a tudni- és látnivalókról. Az oda út elröppent. Jééé, ez már Esztergom?! És lőn.

Kikászálódva (ki hogyan)- szinte egyébként „haraptunk” a friss levegőtől-, elindultunk „soklépcsős” túránkra. (Ez időként kisebb dődögéseket is eredményezett). Ám mikor már ott álltunk nemzeti emlékhelyünk lábánál, mintha az eddigi kissé érdekebb sziporkák is megszélidültek volna.

A „kupolajárás” után a lépcsőjárók egymást túllicitálva dicsekedtek a sok száz leküzdött fokról, a benti csodás kilátásról (ez később Dobogókőn hatványozódott).

Majd lementünk az altplomba. Borzongató volt felfogni, hogy elődeink milyen csodákat fúrtak-faragtak, építettek kövekből, sziklákból; és az alaktalan anyag kezük nyomán vált szándék, remény, erős akarat és hit emlékművévé. A hatás sokszorozódott, mikor eljutva a Keresztény Múzeumba, egy ízig-vérig nagyszerű asszony lelkes elmondása rányitotta szemünket a festett, faragott múltunkra. Ahogy –csak a felszint karcolva- élénk tárult a keresztényi ihletésű remekművek sora, bizony a tágra nyílt szemekhez időként párosult néhány: „Ah! ; Oh!; De szép!; Nagyszerű!”, és más sóhaj.

Fáradtság? Lépcső? Éhség? Mind alámerült a rácsodálkozás örömebe; s mikor lefelé/kifelé „tereltek” bennünket, csodás tárlatvezetőnk búcsúszavai simogatták lelkünket: „... ő a mi papunk...” (Ez volt Tóni atya, a búcsú az „Isten veletek” mellé.)

Pergő ritmusú szervezőnk/szervezőink máris átirányítottak a „macska-lépcső” felé. - Már megint lépcső?!?- Tóni atya komolynak tűnő arccal, de átsuhanó cinkos mosollyal: „...és itt jövünk vissza is...”! (Nana, kedélyborzolás...!)

A sok csodálkozó külföldi sorfala mellett kezdett tudatosulni, mint „nemzeti büszkeség”, lám-lám, nekünk ilyen is van! (Talan ekkor tódult fel legerősebben a szentmisén szinte megfoghatóvá vált áhítat, nem csak a helyszín és a püspöki jelenlet miatt.) Éreztük az Élő Isten jelenletét. Túlzás? Lehet. Kinek-kinek. (Akiket megkérdeztem hasonló elfogódottsággal szóltak.)

Duna. Derű. Híd. Ebéd. A szorgos, vidám pincér sietős lépteit szemmel kísérve, a belső helységbe vezető ajtó mellett jó magasan lévő feliraton akadt meg szemünk: „ A Duna vízállása 2013-ban”; vízszintet jelző vonal. Benn ültünk az akkori árban. Nem jó érzés visszaidézni azt a valóságot. Hazafelé. Dobogókő. Lenyűgöző. Vélemények: „... a lépcső kicsit sok, a kaja kicsit kevés...” „... jók voltak a nővérek is! „Dobogókő is jó volt, együtt az egész nagyon jó volt... „... atyát nehéz volt követni a lépcsőn...” „...sűrű volt a program...”

Megérkezve hirtelen nem is tudtuk, kinek kell tudnunk köszönetet mondani?! A pilótának? – Neki is! ? A Misszió Toursnak a buszért? A nővéreknek? Tóni atyának? Mindannyiuknak.

Pláne!!!

Bp.,2016.08.09. /08.06.-ról/